

Municipios y bienestar

Publicat per [Interacció](#) [1] el 03/02/2015 - 12:55 | Última modificació: 05/02/2026 - 15:05

Xavier Marcé | [El Mundo](#) [2] (Ed. Catalunya), 3 de febrero de 2015

Conseguir una situació de estabilitat presupuestaria és la principal obsessió de qualsevol alcalde i gastar aquests recursos en programes que assegurin la màxima qualitat de vida per als ciutadans el seu principal objectiu. Pareix lògic que sigui així, encara que a vegades la realitat se compromet a complicar-ho. En aquest context la Ley de Racionalització i Sostenibilitat de l'Administració Local (LRSAL), posa en entredicho el paper dels municipis en relació al manteniment d'un nivell mínim de qualitat de vida, limitant les competències municipals fins a un punt crític.

En funció d'aquesta llei una part notable dels serveis municipals que actualment gaudim els ciutadans són prescindibles o, per ser precisos, pertanyen a aquest ambigu estat de realitat que definim com a serveis de prestació voluntària per als quals no existeix un sistema estable de finançament. Que un municipi tingui una piscina pública, un teatre o guarderíes és la conseqüència de política i que no genera, sota cap concepte, obligació subsidiària alguna respecte del govern autonòmic o de l'estat.

Que se'ns remeti a les obligacions competencials de cada administració sembla correcte sempre i quan aquest marc competencial no sigui estricta conseqüència de la coyuntura econòmica i respongui a un anàlisi lògic de la realitat. Una cosa és mantenir un aeroport innecessari a Castellón i una altra molt diferent no poder inaugurar una biblioteca construïda i entregada a Móstoles.

En aquest context un es pregunta quines són les obligacions mínimes de cada municipi i sobretot què ocorre amb aquelles infraestructures socials que es van construir en temps de bonança amb el beneplàcit de tot el món. I un es pregunta a més per què raó l'administració segueix mantenint un ridícul sentit de la titularitat pública en equipaments infrutilitzats (quan no directament tancats) sense generar mecanismes jurídics d'externalització que permetin un aprofitament eficient dels mateixos.

La desconfiança de l'Administració Pública espanyola en la capacitat dels ciutadans per gestionar certes infraestructures socials és endèmica. Ho veiem permanentment en el camp de la cultura, les prestacions socials i els serveis educatius no obligatoris, en els quals els problemes dels municipis es traslladen a la ciutadania per falta de mecanismes administratius àgils i adequats a la realitat.

L'administració espanyola té problemes objectius de mida i una estructura de finançament molt centralitzada, però sobretot està limitada per un encaje jurídic excessivament rígid que impedeix trobar solucions imaginatives per resoldre els conflictes de gestió pública amb un major nivell de complicidat social. Som presoners de lleis genèriques anticorrupció que ni les impedeix, ni permeten modernitzar la gestió dels serveis públics.

Una part important de les conquestes socials dels últims anys, que es tradueixen en equipaments i serveis públics consolidats en els ajuntaments espanyols, estan amenaçades per una llei que limita el marc

competencial municipal a cobrar impuestos, recoger las basuras, administrar la seguridad y poca cosa más. Evidentemente hay servicios de pago que facilitan la vida de las clases pudientes, aunque ése, a mi juicio, no era el objetivo del incipiente Estado de Bienestar que nos prometimos en los lejanos años 80.

[Inicia sessió](#) [3] o [registra't](#) [4] per enviar comentaris

Etiquetes: polítiques culturals

Etiquetes: governança cultural

Etiquetes: cultura i salut

- [5]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/CIDOC/blogs/2015/municipios-y-bienestar>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <http://www.elmundo.es/>

[3] <https://interaccio.diba.cat/>

[4] <https://interaccio.diba.cat/form/alta-comunitat>

[5] <https://interaccio.diba.cat/node/5625>